

(Вечерње новости, 8. 5. 2011)

Европо наша,

Са топлином у срцу још увек се сећамо 19. децембра 2009. године, када су први наши грађани, предвођени препоносним министром, први пут после две деценије крочили без виза на твоју територију. Како је то тада било великодушно од тебе: била си усред финансијске кризнице, исто као и сада, исландском банкроту тек што је прошао годишњи помен, а Грци су тек откривали да ће постати економски моделчић за Ирску и Португал, а ускоро и за Шпанију и Италију. Усред, дакле, својих проблемчића, дала си да приступимо режимчини визне либерализације. Огромно ти хвала, од нас малих поштовалаца и следбеника.

И од тог датума, ево већ 523 дана (или 12.552 сата или 45.187.200 секунди), реке наших грађана непрекидно плаве твоје територије. Ови срећници остављају за собом само дивљење према цивилизацији, култури, поштовању људских права, организацији, педантности, тачности, уређеној правној легислативи, богатству, напредности, чистоћи, мирноћи, углађености, моралности, писмености, јефтиноћи, дисциплини, некоруптивности... Могуће је да на овом списку нешто и недостаје, али реч је о вредностима које тек треба да имплементирамо током процеса интеграције, па их се тешко свих и сетити.

Како сазнајемо ових дана од тебе - увек боље обавештене - део тих грађана, без наше жеље и намере, није се вратио са места евроходочашћа. Штавише, одлазили су са намером да се више никад не врате. Признајемо, и раније нам се чинило да је то био случај, али пошто нам се углавном нису враћали висококвалификовани, стручни и образовани млади људи, нисмо томе ни придавали некакав специјалан значај. Теби су ти људи потребни, а ми тога ионако имамо у вишку. Сва расположива радна места у

Љубавно писмо Европи

Пише: Воја Жанетић
уторак, 10 мај 2011 18:00

државној администрацији, партијама, кладионицама, коцкарницама, банкама, кафићима, трафикама и бутицима ионако су већ заузета. Остала радна места ћемо отворити, чим прође криза, која је бар двапут званично прошла, али још увек траје. Да ти не објашњавамо, и код тебе је сличан случај.

Али, авај, нису људи са дипломама више они који се не враћају. То су неки аутобуси препуни нама непознатих особа непознате националности, које, кад дођу код тебе, од тебе траже ни мање ни више него азил. Знају, покварењаци, да их ти нећеш одбити: они долазе из земље која није у потпуности раскрстила са својом прошлошћу; која крије ратне злочинце (туђе, чак); која не поштује права мањина оспоравајући им право на параде, аутономије или сецесије... А ми знамо и да је реч о преварантима, јер немамо сазнања да је ико од њих затражио азил да не би више читао о Наташи и Дачи; Јеци и Цеци; Маријани и Немешу. Или да не би гледао посланика с тамбуром, председника с усисивачем или патријарха како благосиља имитације Гучија и Гандија. Не знају они шта је то репресија и разлог за азил, то буди сигурна.

Са друге стране, ти људи из аутобуса журе да добију статус азиланта, јер процес интеграције нас и тебе се убрзао - до те мере да знамо да неће бити избора до кандидатуре, а знамо и до кад избора мора бити, па је логично да знамо и до кад кандидатуре мора бити. А када се коначно ујединимо, што, дакле, само што није, неће моћи да се тражи азил, ко што не могу да га траже становници Каталоније, Корзике или Шкотске, као ни пацифисти у Француској и Италији или моногамни хетеросексуалци из Амстердама. О републиканцима несклоним кичу, који су из Велике Британије - и да не говоримо.

Страшно нам је жао што се ово дешава. Ове непрегледне хорде лажних азиланата (само ове године их је у Белгију ушло 1.000, а у Луксембург чак 300) прете да озбиљно дестабилизују твој педантно уређени имиграциони систем, који се ових дана интензивно бави нимало неочекиваним и апсолутно непаничним прихватом једва 30.000 новопечених морнара и љубитеља Фејсбука из Туниса и Либије. Оправдано изнервирана нашим безобразлуком - и то баш некако ових дана кад се процес куповине једне велике компаније бесмислено успорио - ти си из Белгије (и приде Луксембурга) запретила да ћеш нам поново увести оне исте визе које си нам укинула пре две и по године. Није проблем, разумемо те, али може да се деси да наша тек процветала веза уђе у извесну количину малих логичких проблема.

Мораћемо да будемо кандидати за улазак, а да истовремено не можемо да уђемо без виза. Чекаћемо истовремено у реду за пријем у Унију и у редовима испред амбасада

Љубавно писмо Европи

Пише: Воја Жанетић
уторак, 10 мај 2011 18:00

чланица Уније. Даваћемо истовремено гласове за Европу и 50 евра за визиран пасош... Да се ово све не би десило, ти реци шта ми треба да учинимо: спремни смо, за твоју љубав, да одузимамо пасоше, уводимо излазне визе, забранимо саобраћај аутобусима на међународним релацијама, уведемо на граничним прелазима детекторе лажи, извршимо десант хеликоптерима и отmemo (понављам, отmemo) лажне азиланте из азила на твојој територији...

Свашта нам још пада на памет, али ти се боље разумеш којим вредностима треба да се руководимо, па пошаљи списак неопходних мера. Што хитније, то боље.

А и ми ћемо све што треба да убрзамо, максимално, није проблем. А и ако јесте, решићемо га, ваљда. Није нам ни први, а ни последњи пут.